

Wijziging van de overheidspensioenwetgeving, welke verband houdt met de Pensioenmaatregelen 1963 en met de Interimregeling voor uit hoofde van invaliditeit gepensioneerde ambtenaren en spoorwegambtenaren

Wijziging van de Toeslagwet Indonesische pensioenen 1956 en van de Samenloopregeling Indonesische pensioenen 1960

Nieuwe regeling van de pensioenen van de burgerlijke ambtenaren en van hun nabestaanden (Algemene burgerlijke pensioenwet)

's-Gravenhage, 1 november 1965.

NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET VERSLAG
(Ingezonden 4 november 1965)

Nr. 9

In antwoord op een mededeling van de voorzitter van de vaste Commissie voor Ambtenarenzaken en Pensioenen in verband met het mondeling overleg over de wetsontwerpen nrs. 7936, 7950 en 7980 doe ik u hierbij enige opmerkingen toekomen naar aanleiding van het artikel van de heer C. P. A. Bakker in „Economisch-Statistische Berichten” van 6 oktober 1965 (blz. 924 en 925).

De heer Bakker stelt, dat pensioenen evenals lijfrenten voorzieningen zijn, welke niet groter behoeven te zijn dan nodig is om consumptieve behoeften te dekken. Daargelaten wat onder „consumptieve behoeften” dient te worden verstaan — deze zullen toch individueel sterk uiteen kunnen lopen — wijs ik erop, dat het ambtelijke pensioenpeil niet rechtstreeks is afgestemd op de behoeften van de ambtenaar, maar op zijn ambtelijk inkomen.

De voorgestelde regeling gaat, evenals de geldende, uit van het beginsel, dat het pensioen moet berusten op het laatstelijk vóór de pensionering uit de beklede betrekking genoten inkomen, dat wil zeggen op het levenspeil, waarop de ambtenaar laatstelijk was ingesteld (memorie van toelichting op wetsontwerp 7980, punten 27 en 28). Als redelijk pensioenpeil is — laatstelijk bij de pensioenmaatregelen 1963 — aanvaard 70 pct. van het aan het eind van de loopbaan bereikte inkomensniveau, met een kleine verhoging van dit percentage voor de groep der laagstbezoldigden: 77,5 à 75 pct. De nog bestaande begrenzing van de pensioengrondslag maakte genoemd percentage van 70 voor de groep der hoogstbezoldigde ambtenaren echter illusoir. Dit klemt temeer, nu, zoals bekend mag worden geacht, juist onder de groep der hogere ambtenaren zich verhoudingsgewijs de meeste personen bevinden die wegens opleidings- of ervaringseisen, dan wel wetenschappelijke bekendheid, geen veertig dienstjaren halen voor het 65ste jaar. Op grond van het bovenstaande is het in het algemeen billijk geachte pensioenpeil van 70 pct. van het ambtelijk inkomen ook voor de hoogste ambtenaren voorgesteld, door geen begrenzing van de grondslag in het ontwerp op te nemen.

Het betoog van de heer Bakker, dat uitgaat van de bovenaangehaalde stelling en dat uitmondt in de conclusie, „dat de behoefte aan een op consumptie gericht inkomen als pensioen bij degenen met een ambtelijk inkomen van meer dan f 30 000 niet aanwezig is” kan ik derhalve niet volgen.

Juist met het oog op de mogelijkheid van misbruik, waar de heer Bakker op wijst, namelijk het extra verhogen van het salaris vlak voor de pensionering, is in het ontwerp artikel N7²⁾

¹⁾ Het oorspronkelijke stuk was aangeduid als: „Brief van de Minister van Binnenlandse Zaken”.

²⁾ Artikel N7 luidt:

1. Indien de directie van oordeel is dat een besluit van een orgaan ten aanzien van een ambtenaar of groep van ambtenaren lasten op het fonds legt of in uitzicht stelt die het fonds belangrijk zwaarder belasten dan voor overeenkomstige ambtenaren in het algemeen het geval is, kan zij die zwaardere lasten in rekening brengen aan het desbetreffend lichaam.

2. De directie kan dit oordeel slechts uitspreken binnen een jaar nadat zij van bedoeld besluit kennis heeft kunnen nemen.

3. De toepassing van het eerste lid behoeft de goedkeuring van de Raad van toezicht.

Aan
de Heer Voorzitter van de Tweede Kamer
der Staten-Generaal

opgenomen. De praktijk hiervan dient te worden afgewacht, maar mocht deze mogelijkheid tot ingrijpen niet aan de verwachtingen beantwoorden, dan zal ik met een verdergaand voorstel komen.

Ten slotte wijst de heer Bakker erop, dat er personen zijn wier grondslag na het van kracht worden der nieuwe wet aanzienlijk zal stijgen, zodat de lasten van het fonds eveneens aanzienlijk zullen toenemen in het bijzonder voor die gevallen, waarvoor weinig of geen bijdrage meer aan het fonds zal worden betaald.

Inderdaad zullen er zulke gevallen zijn, al zal dit een betrekkelijk gering aantal personen betreffen — maar dit kan geen grond zijn een principieel juist geachte maatregel achterwege te laten. Er is bij de wetsvoorbereiding nog wel overwogen als grondslagbegrenzing op te nemen het hoogste wettelijk vastgestelde ambtelijk salaris, te weten dat van de president van de Hoge Raad. Nu dit echter een bedrag van f 64 859 (per 1 januari 1965) beloopt, is van het noemen van deze grens afgezien omdat dit weinig zin meer zou hebben.

Met betrekking tot de kosten van de onderhavige maatregel zij opgemerkt, dat deze van relatief geringe financiële en actuariële betekenis zijn, omdat het hier een ongetwijfeld kleine groep personen betreft.

De Minister van Binnenlandse Zaken,
SMALLENBROEK.